

rimeligt, og man vilde ikke derfor kunne hævde, at Loven blev brudt, ja, ikke en Gang dens Forudsætninger. Jeg kan sige, at ved de Ændringsforslag, der er stillet, har vi gennem Anmærkninger markeret, at vi udskyder visse Ting af dem, som Loven har forudsat skulde anskaffes eller udføres i det kommende Finansaar. Men der er andre Bevillinger, hvor Forholdet blot er det, at vi siger: Vi har store Beholdninger af Ammunition, og den Ammunition, der bortskydes i 1925—26, venter vi et Aar med at erstatte, indtil vi ser, hvordan det gaar med Militærordningen. Dette kan hverken siges at være en Ændring af Loven eller et Brud paa Loven. Det kan under alle Omstændigheder ikke siges at være, saaledes som det konservative Folkepartis Ordfører sagde, ulovligt, at man af rent praktiske Grunde foretager en saadan Udsættelse. Det er det, Ændringsforslagene tilsigter, og jeg haaber, det skal kunne lykkes at naa til et Resultat under Forhandlingerne i Udvalget.

Jeg har endnu en Bemærkning til det ærede Medlem for 3die Kreds (Mægaard), som sagde, at det Finanslovsforslag, som var sendt herover fra Folketinget, ikke en Gang var vedtaget med et Flertal i Folketinget. Ja, det blev vedtaget med 74 Stemmer, fordi Venstre og det konservative Folkeparti ikke vilde stemme, men de Ændringsforslag, som Talen er om, er vedtaget med 75 Stemmer ved Navneopraab — saa der er ingen Tvivl om, hvorledes Tallet er. Jeg synes ikke, det er værd at begynde at tale om, med hvor mange Stemmer en Lov er vedtaget, for den Dag, Militærlovene af 1922 blev vedtaget i Folketinget, var der 149 Medlemmer til Stede, men kun 73 stemte for dem, og de er saaledes ikke vedtaget af et Flertal af Folketingets Medlemmer, til Trods for at alle Medlemmerne var til Stede. Nu ved jeg godt, hvad Svaret herpaa vil blive. Det vil blive, at de, der ikke stemte for Forsvarslovene, vilde have mere Militær. Men i dette Tilfælde skal det ærede Medlem ikke tale om, at Finanslovsforslaget ikke er vedtaget med et Flertal, for en af dem, der var fraværende, vilde have stemt for det, og i alle Tilfælde var Vedtagelsen af Forsvarslovene af 1922 langt mere angribelig.

Til Slut vil jeg gøre en Bemærkning til et æret Medlem — men jeg kan ikke huske, hvorledes jeg skal betegne det ærede Medlem. Ved Finanslovsforslagets første Behandling har man jo Lov til at tale om alt, og jeg vil derfor gerne gøre den parentetiske Bemærkning, om det ikke vilde være praktisk i Landstinget at indføre at betegne Med-

lemmerne ved Navn, som man gør i Folketinget, saaledes at man altid kunde vide, hvem der fik Ordet. Naar jeg har siddet paa Tilhørerpladserne, og Formanden har sagt: det ærede Medlem for den og den Kreds har Ordet, har det været en Gaade for mig, hvem det var. Hvis man indfører en saadan Ordning, kommer man heller ikke i den frygtelige Forlegenhed, at man ikke ved, hvorledes man skal nævne det Medlem, man vil tale til. — Men nu har jeg lige fundet ud af, at det er det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper), som jeg vil gøre en Bemærkning til. Det ærede Medlem sagde, at det er mit eget Forslag, altsaa mit eget Budget, som der i Folketinget er stillet Ændringsforslag til, og idet han gik ud fra, at der der ikke var medtaget mere end, hvad der var absolut nødvendigt, vilde han ikke kunne gaa med til en yderligere Reduktion. Da jeg i Oktober Maaned mødte frem i Folketinget med det Afsnit af Finanslovsforslaget, som sorterer under mig, meddelte jeg, at der var medtaget alt, hvad der skulde, for at Budgettet fuldt ud kunde siges at svare til Forudsætningerne for Militærlovene af 1922, og saaledes at samtlige Beholdninger blev staaende paa den fulde Højde og der ikke i mindste Maade blev foretaget Reduktioner. Men samtidig sagde jeg, at jeg af Hensyn til de Lovforslag, der forelaa om Afrustning, til Foraaret agtede at stille Forslag om Nedsættelser paa de militære Budgetter, fordi jeg vilde anse det for uforsvarligt at holde Beholdningerne ved lige, som der var foreslaet paa Budgettet, saa længe der ikke forelaa et Resultat af Forhandlingerne om Afrustningsforslagene.

Det er fremdeles mit Haab, at vi ved en Forhandling i Finansudvalget — og det vil jeg henstille til det ærede Finansudvalg — kan naa til en tilfredsstillende Ordning, saa at vi ikke anvender alle de Penge, som det oprindeligt var forudsat, paa de militære Budgetter.

Laurson: Den højtærede Statsminister begyndte sin Tale med en Beklagelse over de ulykkelige Forhold paa Arbejdsmarkedet for Tiden og sagde, idet han kom ind paa Spørgsmaalet om, hvem der havde Skylden, at det skulde vi ikke udbyde her, for det blev vi neppe enige om. Men den højtærede Statsminister kunde dog ikke tilbageholde en Bemærkning om, at de, der havde begyndt at diktere Arbejdsstandsning, var Erhvervene selv. Jeg skal holde mig til den uomstødelige Kendsgerning, at det første Varsel, der kom i